

Pionýři po celém světě

Americká Samoa

„Bůh řekl ano“

Leva 'aia Levao měla vážné zdravotní problémy. V roce 2015 se jí na očích objevily vředy. Vředy se zahojily poté, co jí misionáři dali kněžské pozeňání. Ti s ní začali číst Knihu Mormonovu.

Někteří lidé z malého společenství na tamějším ostrově neviděli rádi, že Levao uvažuje o novém náboženství. Vysmívali se jejímu úsilí a ponižovali ji. Ona však zůstala neochvějná a záhy se dala pokřtít. Její manžel Tui a její tři děti Levao brzy následovali a vstoupili do Církve a Levao později sloužila ve své odbočce jako presidentka Pomocného sdružení. Další lidé, ovlivnění příkladem její oddanosti, ji nazývali srdcem Církve na ostrově Olosega.

Jižní Korea

„Už nikdy mi nebude opravdu zima“

Choi Dong Sull byl presbyteriánský duchovní, který měl pocit, že má zodpovědnost chránit členy své kongregace před Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Začal se však scházet s misionáři a nacházet odpovědi na naukové otázky, které ho trápily. Věděl, že jeho nové přesvědčení bude vyžadovat změnu kariéry a ohrozí jeho vztah s otcem, který byl v té době předsedou Korejské presbyteriánské církve.

Dong Sull se rozhodl dát pokřtít v řece Han. „Chtěl jsem, aby můj křest byl zážitkem co nejvíce podobným tomu, který měl Ježíš Kristus,“ vysvětlil. Onoho mlhavého rána 5. září 1981 byla voda v řece Han studená, ale když Dong Sull vystoupil z vody, popsal, že v nitru pociťoval teplo. „Nyní patřím k pravé Boží Církvi,“ řekl. „Už nikdy mi nebude opravdu zima.“ O dva týdny později se dala pokřtít i jeho manželka a dva synové – tentokrát ve vyhřátém sborovém domě. Vstup do Církve Dong Sullovi a jeho rodině život neulehčil, ale umožnil jim získat nová pozeňání. „Nedokáží ani popsat, jaké pronásledování a utrpení... jsem po mém křtu zažíval,“ řekl Dong Sull. „[Vstupem do Církve] jsme toho ztratili hodně, ale získali jsme více, než jsme kdy snili.“

Pobřeží slonoviny

„Dveře vedoucí k životu a ke štěstí“

Lydie Zebo Bahieová byla posledním dítětem v rodině, které žilo doma, když jí zemřeli oba rodiče. Tato ztráta vedla k tomu, že měla těžké deprese. Její synovec Faet Nadege ji seznámil s Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Když Lydie přišla poprvé na shromáždění, pocítila velkou lásku sester z Pomocného sdružení a z Mladých žen. I když v době, kdy trpěla depresemi, přestala číst, zjistila, že při studiu Knihy Mormonovy je schopna se znovu soustředit. 18. listopadu 1995 se dala pokřtít.

Nedlouho po křtu dostala příležitost oplatit lásku, kterou jí druzí projevovali, službou v Pomocném sdružení a v Mladých ženách. Sloužila také jako misionářka odbočky a vybízela druhé, aby objevili totéž přátelství a tentýž pokoj, které před nedávnem našla ona. „Všechna tato povolání mě posilovala a pomáhala mi růst – duchovně i duševně,“ řekla Lydie.

Lydie se stala jednou z prvních misionářek, které sloužily v misii Kinshasa v Demokratické republice Kongo.